

Arrest

nr. 313 315 van 23 september 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. TERMONIA
Houtmarkt 22
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 1 februari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 januari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 maart 2024.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij dient beroep in tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) van 17 januari 2023, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)”, waarbij haar verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

De minderjarige verzoekende partij diende op 31 augustus 2022 bij de Belgische asiendiensten een eigen beschermingsverzoek in, op grond van artikel 57/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) nam vervolgens de bestreden beslissing op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig deze bepaling kan de commissaris-generaal een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer “de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten”.

De loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt, volstaat bijgevolg niet om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van die aard zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen. Deze “eigen feiten” in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet hoeven niet noodzakelijk “nieuwe elementen of feiten” te zijn in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet (EASO “Practical Guide on Subsequent Applications”, december 2021, p. 44)

3. In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat een ouder (de moeder) van verzoekende partij over een internationale beschermingsstatus in Italië beschikt en dat voor die ouder reeds een definitieve niet-ontvankelijkheidsbeslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Vervolgens wordt in de bestreden beslissing, wat betreft verzoekende partij haar “status of verblijfsregeling, in geval van terugkeer naar Italië” verwezen naar artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking). Volgens dit artikel zorgen lidstaten ervoor dat het gezin in stand kan gehouden worden. De verwerende partij meent vervolgens in de bestreden beslissing dat verzoekende partij zich met betrekking tot de mogelijkheden in haar hoofde, met een ouder die in Italië geniet van internationale bescherming, dient te beroepen op de geëigende procedures die haar naar Italiaans recht ter beschikking staan, of eventuele kritieken die zij hieromtrent heeft aldaar te doen gelden.

De voorgaande redenering vormt het kernmotief van de bestreden beslissing.

4. De verwijzing in de bestreden beslissing naar artikel 23 van richtlijn 2011/95/EU is evenwel niet langer verenigbaar met de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaken C-91/20, C-483/20, C-720/20, C-374/22 en C-614/22.

Bovendien wordt niet betwist dat België de verantwoordelijkheid op zich heeft genomen om het beschermingsverzoek te behandelen en te onderzoeken. Er blijkt uit het administratief dossier niet dat de Belgische staat ervoor heeft gekozen om de bepalingen toe te passen zoals vastgesteld in Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en mechanismen voor de vaststelling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat in een van de lidstaten door een onderdaan van een derde land of een staatloze wordt ingediend (herschikking) (Dublin III-verordening).

5. In fine van de bestreden beslissing wordt de aandacht van de minister gevestigd op het feit dat verzoekende partij samen met haar moeder internationale bescherming werd verleend door Italië en dat zij om die reden niet mag worden teruggezonden naar Eritrea. De Raad stelt evenwel vast dat het administratief dossier geen informatie bevat dat bevestigt dat de verzoekende partij eveneens internationale bescherming in Italië zou hebben gekregen. Alleszins werd voor verzoekende partij geen beslissing tot niet-ontvankelijkheid wegens een internationale beschermingsstatus in een andere EU lidstaat genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

6. Gelet op wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat in deze zaak de voorwaarden voor de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet in deze stand van zaken niet vervuld zijn.

Bijgevolg lijkt het erop dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verwerende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het

verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie.

3. Vooreerst heeft de verwerende partij op 17 april 2024 een aanvullende nota zoals bedoeld in artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet overgemaakt waarbij zij volgende nieuwe elementen ter kennis brengt:

- DECRETO LEGISLATIVO 28 gennaio 2008 , n. 25 (Wetsbesluit nr. 25 van 28 januari 2008)
- PRACTICAL GUIDE FOR ASYLUM SEEKERS IN ITALY
- STATUS AND RIGHTS OF FAMILY MEMBERS - Italy, gepubliceerd door AIDA/ECRE op 31 mei 2023

Zij zet hierbij uiteen:

“Verweerder stelt vast dat uit artikel 6 (Toegang tot de procedure) van het Italiaanse Wetsbesluit nr. 25 van 28 januari 2008 uitdrukkelijk blijkt dat het verzoek om internationale bescherming ingediend door de ouder ook geldig is voor het minderjarige kind dat de ouder vergezelt. Deze informatie wordt bevestigd door AIDA/ECRE en door de Practical guide for asylum seekers in Italy.

“Artikel 6 Toegang tot de procedure

- 1. Het verzoek om internationale bescherming wordt door de verzoeker bij binnenkomst op het nationale grondgebied persoonlijk ingediend bij de grenspolitiedienst of bij de bevoegde politiedienst, al naar gelang van de verblijfplaats van de verzoeker.*
- 2. Een door een ouder ingediend verzoek wordt geacht ook te gelden voor ongehuwde minderjarige kinderen die op het tijdstip van indiening van het verzoek met de ouder op het nationale grondgebied aanwezig zijn. De aanvraag kan rechtstreeks door het kind worden ingediend, via de ouder.*
- 3. Het verzoek kan overeenkomstig artikel 19 rechtstreeks door de niet-begeleide minderjarige worden ingediend. Het verzoek van de niet-begeleide minderjarige kan ook rechtstreeks door de voogd worden ingediend op basis van een individuele beoordeling van de persoonlijke situatie van de minderjarige.” (vrije vertaling via Deeple Pro).*

De Practical guide for asylum seekers in Italy stelt het als volgt: “Applications are individual: each adult must personally submit their own application. If you have minor children in Italy please inform the Authorities of their presence, as your application will then also be valid for them.”

AIDA/ECRE verwijst eveneens uitdrukkelijk naar artikel 6(2) van het Wetsbesluit nr. 25 van 28 januari 2008 en vermeldt dienaangaande het volgende: “For what concerns minor children of beneficiaries of international protection, pursuant to the law, the application for international protection submitted by a parent is considered extended also to the unmarried minor children present on the national territory with the parent at the time of its submission. This implies that any decision to recognize international protection will also be extended to the minor children of the applicant, who will be issued the same residence permits as the parent.”

Hieruit blijkt volgens verweerder dan ook uitdrukkelijk dat de begeleide minderjarige die de ouder vergezelt op het moment dat de ouder een verzoek om internationale bescherming indient in Italië, deze minderjarige dezelfde procedure volgt als deze ouder en dat de beslissing tot toekenning van internationale bescherming voor deze ouder wordt uitgebreid naar de minderjarige kinderen die de ouder vergezellen, waarbij deze minderjarige kinderen dan ook dezelfde verblijfsdocumenten krijgen als de ouder.”

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 19 april 2024 staat het volgende vermeld:

“De zaken 287 896 en 287 898 (volgnr. 10) worden samen opgeroepen en, met akkoord van alle partijen, samen behandeld.

De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikkingen die het voorwerp uitmaken van de verzoeken om te worden gehoord. Verweerder, die heeft gevraagd om te worden gehoord, verwijst naar de informatie gevoegd bij zijn aanvullende nota's waaruit blijkt dat de beschermingsstatus die in Italië werd toegekend aan hun ouders zich ook uitstrekt tot de minderjarige verzoekers. Het is niet betwist dat hun moeder heeft verklaard samen met verzoekers te zijn toegekomen in Italië en dat zowel aan hun moeder als, in navolging hiervan, aan verzoekers een beschermingsstatus werd verleend en zij in het bezit werden gesteld van Italiaanse verblijfsdocumenten, waarbij de verblijfsvergunning van de moeder geldig is tot 2026. Waar in de bestreden beslissingen een motivering is opgenomen met betrekking tot artikel 23 van de Kwalificatie richtlijn, doet verweerder hier afstand van. Verder wijst hij erop dat de Dublinprocedure in deze niet van toepassing is, aangezien begunstigden van internationale bescherming niet vallen onder het toepassingsgebied van de

Dublin III-verordening en de minderjarige verzoekers in Italië dezelfde status genieten als hun moeder. De minderjarige verzoekers staan mee vermeld op de bijlage 26 die aan hun moeder werd verstrekt en in zijn beslissing tot onontvankelijkheid van het beschermingsverzoek van hun moeder heeft verweerder ook de minderjarige verzoekers vermeld als begeleide minderjarigen. Bijgevolg geldt de inhoud van het arrest dat de Raad heeft geveld inzake voormelde beslissing tot onontvankelijkheid ook voor de minderjarige verzoekers. Verweerder besluit dat hij terecht heeft besloten dat verzoekers geen feiten hebben aangevoerd die een apart beschermingsverzoek rechtvaardigen en dat hij in de bestreden beslissingen een correcte toepassing heeft gemaakt van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de wet van 15 december 1980.

Verzoekers repliceren op dit alles dat, los van de vraag of punt 3° dan wel punt 6° van het eerste lid van § 3 van artikel 57/6 van de wet van 15 december 1980 had moeten worden toegepast, verweerder in de bestreden beslissingen expliciet had moeten vermelden welke beschermingsstatus zij in Italië al dan niet genieten en hij het bestaan van een dergelijke status in hunnen hoofde niet impliciet kan afleiden uit het gegeven dat hun moeder er een beschermingsstatus geniet. Verweerder had hun eigen beschermingsstatus in Italië dienen te verifiëren en had hierover uitdrukkelijk moeten motiveren in de bestreden beslissingen. Hij is hierin tekortgeschoten en kan er niet mee volstaan te verwijzen naar het gegeven dat zij als minderjarigen worden vermeld op de verblijfsdocumenten van hun moeder. “

5. De bestreden beslissing stelt dat het beschermingsverzoek van verzoeker niet-ontvankelijk wordt verklaard omdat hij geen eigen feiten heeft aangehaald die een apart verzoek rechtvaardigen nadat zijn moeder eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming had ingediend.

In casu diende zijn moeder reeds eerder een beschermingsverzoek in dat niet-ontvankelijk werd verklaard op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet omdat zij al internationale bescherming verkreeg in Italië. Deze beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het beschermingsverzoek, die ook verzoeker betreft, werd door de Raad bevestigd bij arrest nr. 275 952 van 11 augustus 2022.

Voor de vraag of in casu de minderjarige verzoeker geen eigen feiten heeft aangehaald die een apart verzoek rechtvaardigen, is het vooreerst cruciaal te weten of verzoeker, net zoals zijn moeder, over internationale bescherming beschikt in Italië. Immers, het loutere gegeven dat verzoeker niet beschikt over internationale bescherming in Italië vormt op zich een nieuw feit dat een apart verzoek rechtvaardigt.

Er wordt aan herinnerd dat uit de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet volgt dat de nood aan de internationale bescherming in beginsel moet worden beoordeeld ten aanzien van het land van de nationaliteit of, in geval van staatloosheid, het land van gewoonlijk verblijf. Enkel de limitatieve uitzonderingen die strikt moeten worden geïnterpreteerd, zoals voorzien in artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet, stellen de verwerende partij vrij van een dergelijke analyse (HvJ 1 augustus 2022, C-720/20, pt. 48-49). Het loutere vooruitzicht dat een verzoeker een verblijfsvergunning kan krijgen of internationale bescherming kan genieten in een andere lidstaat van de Europese Unie, behoort niet tot deze uitzonderingen.

De bewijslast met betrekking tot een eerder verleende internationale bescherming(ssatus) berust bij de verwerende partij.

Wat betreft de vraag of de minderjarige verzoeker, net zoals zijn moeder, in Italië beschikt over internationale bescherming, wijst de Raad erop dat uit het loutere gegeven dat verzoeker mee staat vermeld op de bijlage 26 van zijn moeder en ook in de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het beschermingsverzoek van zijn moeder als begeleide minderjarige wordt vermeld, op zich niet blijkt dat verzoeker zelf internationale bescherming geniet in Italië.

De bestreden beslissing schept hierover geen verdere duidelijkheid en is daarentegen zeer ambigu hierover. Deze ambiguïteit wordt nog aangescherpt door het betoog van de verwerende partij ter terechtzitting.

Vooreerst wordt in de bestreden beslissing verwezen naar artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU voor wat betreft verzoekers “*status of verblijfsregeling, in geval van terugkeer naar Italië*”. Volgens dit artikel zorgen lidstaten ervoor dat het gezin in stand kan worden gehouden. De verwerende partij meent vervolgens in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij zich met betrekking tot de mogelijkheden in haren hoofde, met een ouder die in Italië internationale bescherming geniet, dient te beroepen op de geëigende procedures die haar naar Italiaans recht ter beschikking staan, of eventuele kritieken die zij hieromtrent heeft aldaar te doen gelden. De verwerende partij besluit dat, gelet op wat voorafgaat, verzoeker geen eigen feiten heeft aangehaald die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen.

De Raad wijst erop dat artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU de lidstaten oplegt te “*waarborgen dat gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid*”. Deze bepaling vindt dus slechts toepassing op verzoekers van wie wordt vastgesteld dat zij zelf niet in aanmerking komen voor internationale bescherming (RvS 20 juni 2024, nr. 260.193).

Het gegeven dat de verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst naar artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU, betekent aldus dat zij van mening is dat verzoeker geen internationale bescherming geniet in Italië, of minstens daar niet zeker van is. Evenwel doet de verwerende partij ter terechtzitting afstand van dit motief in de bestreden beslissing, nadat in de beschikking van 5 maart 2024 werd gesteld dat de verwijzing in de bestreden beslissing naar artikel 23 van richtlijn 2011/95/EU, die het kernmotief vormt van de bestreden beslissing, niet langer verenigbaar is met de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaken C-91/20 van 9 november 2021, C-483/20 van 22 februari 2022, C-720/20 van 1 augustus 2022, C-374/22 van 23 november 2023 en C-614/22 van 23 november 2023. Ter terechtzitting wordt deze grond niet betwist door de verwerende partij, meer nog, zoals gezegd doet zij uitdrukkelijk afstand van dit motief en betwist zij daarbij niet dat dit het kernmotief uitmaakte van de bestreden beslissing.

Het voorgaande neemt niet weg dat, hoewel de bestreden beslissing enerzijds verwijst naar artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU, met alle implicaties van dien, in fine van de bestreden beslissing anderzijds de aandacht van de minister wordt gevestigd op het feit dat verzoeker samen met zijn moeder internationale bescherming werd verleend door Italië en dat hij om die reden niet mag worden teruggezonden naar Eritrea. Hierover werd in de beschikking vastgesteld dat het administratief dossier geen informatie bevat die bevestigt dat verzoeker eveneens internationale bescherming in Italië zou hebben gekregen. Het administratief dossier bevat geen enkele overtuigende aanwijzing dat de minderjarige verzoeker net als zijn moeder in aanmerking zou komen voor een internationale beschermingsstatus in Italië. Uit geen enkel stuk aanwezig in het administratief dossier kan op afdoende wijze blijken dat de minderjarige verzoeker over een internationale beschermingsstatus beschikt in Italië. Dit blijkt evenmin uit de verklaringen van de moeder. Waar de verwerende partij ter terechtzitting stelt dat het niet is betwist dat *“hun moeder heeft verklaard samen met verzoekers te zijn toegekomen in Italië en dat zowel aan hun moeder als, in navolging hiervan, aan verzoekers een beschermingsstatus werd verleend en zij in het bezit werden gesteld van Italiaanse verblijfsdocumenten, waarbij de verblijfsvergunning van de moeder geldig is tot 2026”*, merkt de Raad op dat de notities van het persoonlijk onderhoud van de moeder zich niet in het administratief dossier bevinden, zodat zulks niet kan worden geverifieerd. De Raad heeft hierover ook geen uitspraak gedaan in arrest nr. 275 952 van 11 augustus 2022, naar aanleiding van het beroep dat de moeder in eigen naam heeft ingediend tegen de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek van 24 februari 2022.

In haar aanvullende nota neergelegd op 17 april 2024 en ter terechtzitting, neemt de verwerende partij heden het standpunt in dat uit de voorgelegde landeninformatie, die niet voorlag op het moment van het nemen van de bestreden beslissing, zou blijken dat de beschermingsstatus die in Italië werd toegekend aan de moeder zich ook uitstrekt tot de minderjarige verzoeker; een standpunt dat afwijkt van de motieven in de bestreden beslissing.

In dit kader wordt benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26). Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verwerende partij alsnog de mogelijkheid te geven om via een aanvullende nota onvolkomenheden in de bestreden beslissing, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten dan wel de motieven van de bestreden beslissing te substitueren door middel van een nieuwe motivering. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen. Ten overvloed: zulke a posteriori motivering schendt overigens de rechten van verdediging.

Waar niet wordt betwist dat de minderjarige verzoeker zijn land van herkomst samen met zijn moeder heeft verlaten en zij ook samen Italië zijn binnen gekomen, kan nergens uit het rechtsplegingsdossier blijken dat het verzoek om internationale bescherming dat vervolgens door de moeder in Italië werd ingediend ook namens de zoon als begeleide minderjarige werd ingediend, noch dat de daaropvolgende beslissing tot toekenning van internationale bescherming aan de moeder daadwerkelijk werd uitgebreid naar verzoeker.

Dit kan thans ook niet zonder meer worden afgeleid uit de landeninformatie en de artikels van de Italiaanse wet die de verwerende partij pas bij aanvullende nota informatie voorlegt in verband met de procedure in Italië, nog daargelaten de vaststelling dat geen voor eensluidend verklaarde vertaling van de relevante artikels wordt gevoegd. Ook de landeninformatie van AIDA die de verwerende partij bij haar aanvullende nota voegt biedt op dit punt geen verheldering. Het gegeven dat volgens artikel 6(2) van het Wetsbesluit nr. 25 van 28 januari 2008 een door een ouder ingediend verzoek ook wordt geacht te gelden voor ongehuwde minderjarige kinderen die op het tijdstip van indiening van het verzoek met de ouder op het nationale grondgebied aanwezig zijn, hetgeen volgens AIDA/ECRE dan weer *“impliceert”* dat elke beslissing om internationale bescherming te verlenen aan een ouder automatisch wordt uitgebreid naar minderjarige kinderen, zoals de verwerende partij in haar aanvullende nota betoogt, kan naar het oordeel van de Raad in casu niet volstaan om aan te nemen dat de minderjarige verzoeker in Italië daadwerkelijk internationale bescherming toegekend kreeg op dezelfde gronden als zijn moeder. Zulks geldt te meer nu (1) uit deze landeninformatie, die slechts wordt bijgebracht na het nemen van de bestreden beslissing, niet afdoende en

met zekerheid blijkt wat de concrete en praktische gevolgen zijn van het gegeven dat volgens artikel 6(2) van het Wetsbesluit nr. 25 van 28 januari 2008 een door een ouder ingediend verzoek ook wordt geacht te gelden voor ongehuwde minderjarige kinderen die op het tijdstip van indiening van het verzoek met de ouder op het nationale grondgebied aanwezig zijn; er kan in de voorgelegde wetgeving immers niet worden gelezen dat elke beslissing om internationale bescherming te verlenen aan een ouder daadwerkelijk automatisch wordt uitgebreid naar minderjarige kinderen: dat AIDA/ECRE uit de wetgeving afleidt dat de wetgeving zulks “*impliceert*”, volstaat niet; en (2) uit het rechtsplegingsdossier ook niet blijkt dat de verwerende partij dit tevens in concreto is nagegaan voor verzoekers geval.

Verzoeker kan worden gevolgd waar hij ter terechtzitting stelt dat de verwerende partij het bestaan van een beschermingsstatus in zijn hoofd niet impliciet kan afleiden uit het gegeven dat zijn moeder in Italië een beschermingsstatus geniet.

Het voorgaande in acht genomen kan de verwerende partij heden niet worden bijgetreden in haar betoog dat zij *“terecht heeft besloten dat verzoekers geen feiten hebben aangevoerd die een apart beschermings-verzoek rechtvaardigen en dat hij in de bestreden beslissingen een correcte toepassing heeft gemaakt van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de wet van 15 december 1980.”*

Gezien de grenzen van de ondervraging tijdens de terechtzitting en gelet op ontbreken van verdere mogelijkheden tot onderzoek, kan de Raad het beschermingsverzoek van verzoeker niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

7. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in voormelde beschikking opgenomen grond en besluit, met name dat in deze zaak de voorwaarden voor de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet in deze stand van zaken niet zijn vervuld.

De bestreden beslissing dient aldus te worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 17 januari 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES